

»Žalostna sezona, gospod učitelj!« je rekel poštar, ki se je muzal za svojim kozarcem in naredil od časa do časa krepak požirek. »Pijmo na to!«

Čuš je zopet pokazal svoje sijajne zmožnosti. Govoril je neprestano s pesniškim zanosom, brez zmisla in pameti . . . In kdo ve, kdaj bi bil končal, da ni vstopil Andrej, mencaje si roke, s potnim obrazom in svetečimi se očmi:

»Hoj, ljudje božji!« je zaklical še na pragu. »Novica! Janez in Manica se vzameta! Ha! Kaj praviš, Ivan? Ha! Zdaj pa le pijače na mizo!«

Tisti večer je pozabil gospod Čuš vse nezgode, ki so ga bile zadele minoli dan.

Noč se bliža.

Komaj vidna, neopazna
noč, ah, noč se bliža;
v črnotkanem plašču nosi
slast mi paradiža.

Src ljubečih ti poslušáš
tiho šepetanje,
z njimi čutiš, z njimi snivaš
čarokrasne sanje.

Po alejah poje slavec
svojo melodijo,
po alejah sence lahke
bolnih src hitijo . . .

Daleč tam devojka moja
kot iz tal mi vstaja . . .
Ti si bleđa, a jaz čutim:
meni solnce vzhaja.

Maksimiljan.

Tam ob Savi . . .

Tam ob Savi, šumni Savi
znamenje stoji;
tih večer je, pred znamenjem
deklica kleči.

Tiho moli, — vendar slišim
njeno prošnjo jaz:
»Ti, Gospod, ga k sreči vodi,
varuj vsaki čas!«

Z robcem si tišči očesi,
vendar zrem solze,
zrem solze, ki jaz sem kriv jih,
ki mi žgo srce.

Radivoj.

